

ריצ'ארד פארקר החליט שהוא בנם של נעמי ושלמה לוי ולמרות שהבדיקות המעבדתיות שוללות אפשרות זו הם קיבלו אותו למישפחתם

השאירה במחלקה ילד בריא, ומיאנה להשלים עם הכשורה המרה. גם אחת מבנותיה אושפזה באותה השנה באותו בית-החולים. הילדה התקשתה לנשום, אחרי זריקת חיסון שקיבלה. בבית-החולים גילו הרופאים לאם כי הילדה סובלת מלב מוגדל. חלפו יומיים, ומצבה החמיר. כעבור יומיים נוספים נפטרה.

נעמי ושלמה לוי, בעלה, החליטו להתייחס למקום מגורים, כמאמר הפיתגם, "משנה מקום — משנה מול". לידת הבן יורם — הילד השלישי שנפטר במישפחת לוי — היתה בזמנו לאירוע משמח במיוחד, כשנולד היה בן יחיד. מילבדו היו עוד ארבע בנות. לפני מועד ברית המילה הוא נבדק על-ידי רופאה, שגילתה כי הוא סובל מצהבת. לכן נשלח מייד לבית-החולים בלינסון. כעבור יומיים הופיע שוטר

הפנים יעזור לו. אלא שפקידי המישרד לא ידעו מאומה על עברו. מדי פרק זמן האריכו את היתר השהייה שלו בארץ, כדי שיוכל למצוא את הוריו, אך סוד עברו לא נפתר. ריצ'ארד נותר בודד.

הילד

שבחלומות

כשנואש, פנה למערכת ידיעות אחרונות, שפירסמה את תמונתו ואת סיפורו האישי כדי לסייע לו. "זה לא היה קל ללכת ולחשוף סיפור כל כך אישי בפני הציבור", הוא מסביר במבוכה. נעמי לוי, בת העדה התימנית, אם ל-11 ילדים שמתגוררת בשכונת דורה בנתניה, ראתה את התמונה בעיתון וקפאה על מקומה. היא ילדה 14 ילדים, שמהם נפטרו

1959 נעמי לוי נושאת בידה את בנה אהרון, שנפטר מכוויות בהיותו בן שנתיים. בחלומותיה ראתה נעמי את בנה השני, יורם, שנפטר שבוע אחרי הלידה. כשראתה את ריצ'ארד פארקר האנגלי, חשה שהנה הבן יורם חוזר אליה.

1981 נער שחום, ששיער ראשו מקורזל, הופיע בפתח ביתה של מישפחת לוי בנתניה. אם המישפחה קראה לו יורם וחשה שהוא בנה. עתה יורם הוא הבן ה-12 במישפחת לוי. גם ריצ'ארד מרגיש כאילו מישפחת לוי היא מישפחתו.

בביתה של נעמי לוי ובפיו בשורת-איוב: יורם נפטר. האם מיהרה לבית-החולים ובדלת הכניסה נעצרה. הסבירו לה שאין צורך שהיא תיכנס למחלקה. "אנחנו נטפל בכל", הסבירה לה האחיות. נעמי נותרה עומדת במקום, מוועזעת. היו אלה ימי מילהמת ששת-הימים ובעלה, שלמה, לא היה עימה.

מעולם לא הראו לה תעודת פטירה ולא ביקשו ממנה לחתום על מיסמך כלשהו. "הרגשתי שנעלם לי הילד", היא מסבירה. ומאז היא רואה את יורם בחלומותיה. התמונה בעיתון הפיחה בה תיקוה, שהנה יורם חוזר. היא הזעיקה את בנה יוסי, המשרת היום בצבא, והראתה לו את תמונה שבעיתון. "היא היתה כל כך נרגשת", מספר יוסי, "אף פעם לא ראיתי אותה במצב כזה. הרגשתי שאני מוכרח להביא אליה את יורם". יוסי טילפן אל ריצ'ארד פארקר, ששהה באותם ימים בקיבוץ מישמר דויד, וסיכם עימו שיבוא לקחתו ולהחזירו אל חיק המישפחה הנרגשת בנתניה.

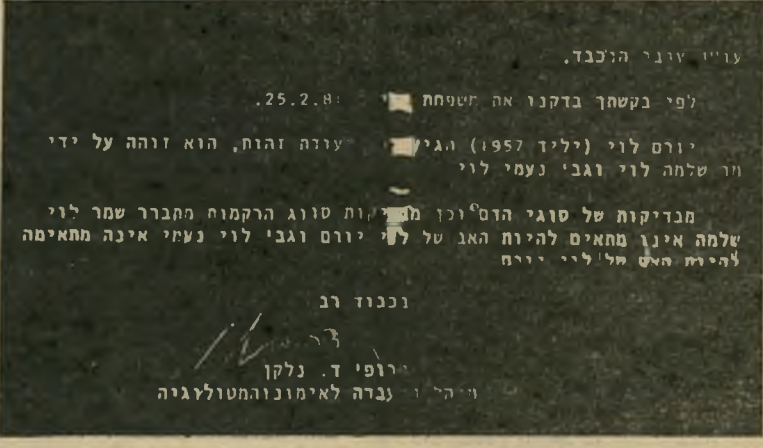
מי אתה,

יורם לוי?

היה זה רב שבת. כל בני המישפחה המחינו בפתח הבית, מתוחים ונרגשים. ריצ'ארד טיפס במעלה המדרגות וחש התרוממות רוח. "קראתי לו יורם, ל- (המשך בעמוד 63)

שלושה, וכל השנים היה לה קשה להשיג לים עם כך. אחד מהם, אהרון, שהיה צריך להיות היום בן 23 (כגילו המשוער של ריצ'ארד) הובא בזמנו לבית-החולים, בגלל כוויות קלות ממים רותחים שנשפכו על רגלו. אחרי יומיים הודיעו הרופאים בבית-החולים לגל יפה לאם המודאגת, שבנה נפטר. היה לה קשה להאמין. היא

ההורים בנבל מתחיר

המיסמך המכחיש
החולים תל-השומר, פנתה המישפחה לבית-החולים הדסה בירושלים, כדי לבצע בדיקות חוזרות. בשתי הבדיקות נקבע, שנעמי ושלמה לוי אינם הוריו הביולוגיים של ריצ'ארד.

ת גירי שאני הבן שלך, שאת ה- אמא שלי, ביקש ריצ'ארד פארקר מן האשה שישבה מולו. נעמי לוי נעצה בו מבט, ודמעות חנקו את גרונה. "אני מרגישה שאתה הבן שלי", השיבה.

לפני שלוש שנים הגיע פארקר לישראל כדי למצוא בה את זהותו. כשהיה בן שבע, גילו לו הוריו, שגידלו אותו בבריסטול שבאנגליה, כי הוא ילד מאומץ. ריצ'ארד לא הופתע. תמיד היה מוטרד מכך, שמראה פניו שונה מזה של שאר הילדים בשכונת מגוריו. שיער ראשו המקורזל וגוון עורו השחום הבדילו אותו מחבריו. אפילו בגילו אין הוא משוכנע. הוא משער שהוא בן 23. להוריו אין מיסמכי-אימוץ והפרטים שהצליח לדלות מהם מעטים. הוא ניגמול והוריו סיפרו לו שהוא מוצא תימני. כאשר החליט לנסוע לישראל מימנו הוריו המאמצים את כרטיס הטיסה. הוא פנה לקבוצת שילד — קיבוץ ליד רחובות — והתקבל לעבודה כשאר המתנדבים המגויים לארץ.

ריצ'ארד היתה מטרה אחת: למצוא את הוריו האמיתיים. הוא קיווה שמישרד-